

11 Μαΐου, 1994

[ΠΙΚΗΣ, ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, ΑΡΤΕ-
ΜΗΣ, Δ/στές]

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΚΩΣΤΑ,

Εφεσείων-Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ ΤΜΗ-
ΜΑΤΟΣ ΤΕΛΩΝΕΙΩΝ, ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ, ΤΜΗΜΑ
ΤΕΛΩΝΕΙΩΝ,

Εφεσιβλήτων-Καθ' ων η αίτηση.

(Αναθεωρητική Έφεση Αρ. 997)

-
- 5 Τελωνειακοί Δασμοί και Φόροι Καταναλώσεως — Πλήρης απαλλαγή από την καταβολή δασμών για εισαγωγή αυτοκινήτου από επαναπατριζόμενο Κύπριο — Οι περί Τελωνειακών Δασμών και Φόρων Καταναλώσεως Νόμοι 1978 - 1981 (ΚΔΠ 188/82) — Περιορισμός της πλήρους απαλλαγής με απαλλαγή για ποσό ΛΚ7.000, με την τροποποίηση του πιο πάνω Νόμου από τον περί Τελωνειακών Δασμών και Φόρων Καταναλώσεως (Τροποποιητικό) (Αρ.3) Νόμο του 1987 (Ν.309/87) — Ποιές οι συνέπειες επί αιτήσεων που εκκρεμούσαν κατά την έναρξη εφαρμογής του Ν.309/87 — Ποιός ο ουσιώδης χρόνος για εξέταση της αίτησης για απαλλαγή.
- 10 *Λέξεις και Φράσεις — "Εισαγωγή" στην υπόθεση Υιανγου v. The Republic.*
- 15 *Εκτελεστή διοικητική πράξη — Κατά πόσο η άρνηση της αρμόδιας λειτουργού να αποδεχθεί την αίτηση του εφεσείοντα, με δυσμενείς για τον ίδιο συνέπειες λόγω της τροποποίησης της σχετικής νομοθεσίας που πραγματοποιήθηκε εν τω μεταξύ, αποτέλούσε εκτελεστή διοικητική πράξη.*
- 20 *Δικαστικός έλεγχος — Ασκείται μόνο επί εκτελεστών διοικητικών πράξεων.*
- 20 *Συνταγματικό Δίκαιο — Σύνταγμα, Άρθρο 172 — Ευθύνη της Δημοκρατίας για ζημιογόνες άδικες πράξεις ή παραλείψεις υπαλλήλων της Δημοκρατίας, στην άσκηση των καθηκόντων τους.*
- 25 *Η πρώτη αίτηση του εφεσείοντα με ημερομηνία 7/12/1987, για πλήρη απαλλαγή από την καταβολή δασμών για την εισαγωγή του αυτοκινήτου του στην Κύπρο, δεν έγινε αποδεκτή από την αρμόδια λειτουργό του Τμήματος Τελωνείων. Εν τω μεταξύ επήλθε τροποποίηση της νομοθεσίας και ως εκ τούτου ο εφεσείων υποχρεώθηκε να συμπληρώσει άλλο έντυπο με ημερομηνία 4/1/1988. Σύμφωνα με την εκδοχή του εφεσείοντα το αίτημά του για απαλλαγή μόνο ΛΚ7.000, όπως προνοούσε ο νέος νόμος έτυχε προφορι-*
- 30

κής απάντησης κατά την 4/1/1988.

Στις 16/1/1988 ο εφεσείων καταχώρησε προσφυγή εναντίον της απόφασης των εφεσιβλήτων να απορρίψουν το αίτημά του για πλήρη απαλλαγή από τους δασμούς.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή αφού κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν είχε αποδειχθεί ότι έλαβαν χώρα οι δηλώσεις της βουλήσεως του διοικητικού οργάνου μέχρι την ημέρα που καταχωρήθηκε η προσφυγή και επομένως δεν υφίστατο εκτελεστή διοικητική πράξη η οποία θα μπορούσε να αποτελέσει το αντικείμενο προσφυγής. 5
10

Τα κρίσιμα ερωτήματα που ήταν καθοριστικά για την έκβαση της υπόθεσης ήταν ο προσδιορισμός της επίδικης απόφασης και ο καθορισμός του νομικού πλαισίου βάσει του οποίου εξετάστηκε η αίτηση του εφεσείοντα και λήφθηκε η επίδικη απόφαση.

Η Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου απέρριψε την έφεση και αποφάνθηκε ότι: 15

1. Το πρωτόδικο Δικαστήριο έσφαλε ως προς τα συμβάντα μετά την υποβολή της αίτησης του εφεσείοντα, τα οποία τεκμηριώθηκαν, αφού δεν είχε αμφισβητηθεί η αξιοπιστία του και η ακρίβεια των δηλώσεών του. 20

2. Το δίκαιο που ίσχυε την ημέρα που λήφθηκε η επίδικη απόφαση ήταν ο περί Τελωνειακών Δασμών και Φόρων Καταναλώσεως (Τροποποιητικός) (Αρ.3) Νόμος του 1987 (Ν.309/87) (ο "Νόμος"), ο οποίος προνοεί (άρθρο 2(5)) ότι η απαλλαγή από τον καταβλητέο δασμό ή και φόρο καταναλώσεως δεν θα υπερβαίνει σε καμιά περίπτωση τις ΛΚ7.000. Η εφαρμογή του Νόμου άρχισε στις 18/12/1987 και οι εφεσιβλήτοι ήταν εκ των πραγμάτων δεσμευμένοι να τον εφαρμόσουν στην περίπτωση του εφεσείοντα. 25

3. Ο ουσιώδης χρόνος για εξέταση της αίτησης του εφεσείοντα δεν ήταν ο χρόνος εισαγωγής του οχήματος στην Κύπρο ή η ημερομηνία που αποτάθηκε για πρώτη φορά στο Τελωνείο. 30

4. Ο εφεσείων δεν μπορούσε να θεωρηθεί ότι υπέβαλε αίτηση για απαλλαγή στις 7/12/1987 ούτως ώστε να επωφεληθεί του άρθρου 2(8) του Νόμου.

5. Είναι γεγονός ότι η άρνηση της αρμόδιας λειτουργού να δεχθεί την αρχική αίτηση του εφεσείοντα αποδείχθηκε ζημιολόγος για τον εφεσείοντα εφ' όσον τα δικαιολογητικά στοιχεία που ζητήθηκαν από αυτόν δεν απαιτούνταν ρητά από το Νόμο. Αποτέλεσμα ήταν να στερηθεί των ευεργετημάτων που υπό κανονικές συνθήκες θα του παρείχε το άρθρο 2(8) του Ν.309/87. 35
40

6. Η πιο πάνω πράξη της αρμόδιας λειτουργού δεν υπόκειται σε δικαστικό έλεγχο και δεν αποτελεί αντικείμενο της προσφυγής.

7. Η απόφαση των εφεσιβλήτων να απορρίψουν την αίτηση για πλήρη απαλλαγή εγκρίνοντας απαλλαγή δασμών για ποσό ΑΚ7.000 ήταν καθόλα νόμιμη.

Η έφεση απορρίπτεται χωρίς έξοδα.

- 5 Per Curiam: Ενόψει των εκ πρώτης όψεως ζημιολόγων συνεπειών που υπέστη ο εφεσείων λόγω της μη αποδοχής της αίτησης από την αρμόδια λειτουργό η οποία ήταν αδικαιολόγητη και εσφαλμένη, μη εκτελεστή όμως πράξη, ο εφεσείων ενδεχομένως να δικαιούται σε θεραπεία βάσει του Άρθρου 172 του Συντάγματος.

- 10 Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Yiangou v Republic (1987) 3 C.L.R. 27.

Georghiou v Attorney General (1982) 1 C.L.R. 944.

Alexandrou v Attorney General (1983) 1 C.L.R. 41.

Έφεση.

- 15 Έφεση εναντίον της απόφασης του Προέδρου του Ανώτατου Δικαστηρίου Κύπρου (Α. Λοΐζου, Π.) που δόθηκε στις 20 Σεπτεμβρίου, 1989 (Προσφυγή αρ. 33/88) με την οποία απορρίφθηκε η προσφυγή του εφεσείοντα εναντίον της απόρριψης του αιτήματός του για πλήρη απαλλαγή
- 20 από τον δασμό του αυτοκινήτου που εισήγαγε μετά τον επαναπατρισμό του, εγκρίνοντας απαλλαγή μόνο για ποσό £7,000.

Κ. Ευσταθίου, για τον εφεσείοντα.

- 25 *Στ. Θεοδούλου, Ανώτερος Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους εφεσιβλήτους.*

Cur. adv. vult.

ΠΙΚΗΣ, Δ.: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Δικαστής κ. Χατζητσαγγάρης.

- 30 ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, Δ: Ο Εφεσείων επέστρεψε από την Αγγλία στην Κύπρο για μόνιμη εγκατάσταση στις 10 Οκτωβρίου, 1987. Την ίδια ημερομηνία εισήγαγε αυτοκίνη-

το τύπου Mercedes 300D.

Όπως ο ίδιος ανέφερε σε ένορκη δήλωσή του ημερ. 27 Απριλίου, 1989, στις 7 Δεκεμβρίου, 1987 μετέβηκε στο Τμήμα Τελωνείων στη Λευκωσία μαζί με τον Κ. Κυριακίδη με τη βοήθεια του οποίου συμπλήρωσε ειδικό έντυπο με το οποίο ζητούσε απαλλαγή από την καταβολή δασμών για το πιο πάνω όχημα ως επαναπατριζόμενος Κύπριος, σύμφωνα με τις πρόνοιες του Διατάγματος του Υπουργικού Συμβουλίου που εκδόθηκε με βάση το άρθρο 11(2) των Περί Τελωνειακών Δασμών και Φόρων Καταναλώσεως Νόμων 1978-1981 (ΚΔΠ 188/82). Το πιο πάνω έντυπο (Τεκμήριο 1) δεν είναι υπογραμμένο ούτε φέρει ημερομηνία.

Ο εφeseίων ανέφερε επίσης ότι αρμόδια λειτουργός του Τμήματος Τελωνείων δεν δέχθηκε το σχετικό έντυπο επειδή υπολείπονταν ορισμένα πρόσθετα δικαιολογητικά έγγραφα.

Συγκεκριμένα στην παρ. 6 της ένορκης δήλωσής του αναφέρει επί λέξει τα εξής:

"6. Ακολούθως παραδώσαμε την αίτηση μαζί με τα σχετικά δικαιολογητικά εις την υπάλληλον του Αρχιτελωνείου κ. Μαίρη Μιτσίδου η οποία αφού τα εξήτασεν μου εξήτησε ακόμη δύο δηλαδή μία βεβαίωση από την Αγγλική Πρεσβεία για μερικές ασάφειες που υπήρχαν εις τα διαβατήρια και μία βεβαίωση από το Λογιστή μου στην Αγγλία ότι πλήρωνα όλους τους φόρους εις την Αγγλία.

.....

Ακολούθως δεν εδέχτηκε η κα. Μιτσίδου την αίτησή μου και μας είπε να την ξαναπάρουμε όταν έχομεν όλα τα δικαιολογητικά και/ή στοιχεία."

Η εκδοχή του εφeseίοντα βεβαιώνεται και από την ένορκη δήλωση της 11 Απριλίου 1989, του προαναφερόμε-

νου Κ. Κυριακίδη.

5 Στη συνέχεια ο εφεσείων ανέφερε ότι, αφού εξασφάλισε τα έγγραφα που του ζητήθηκαν τα παρουσίασε στους εφεσίβλητους οι οποίοι όμως του ζήτησαν να συμπληρώσει άλλο έντυπο επειδή στο μεταξύ είχε επέλθει αλλαγή στη σχετική Νομοθεσία. Ο εφεσείων όντως συμπλήρωσε νέο έντυπο το οποίο υπέγραψε και φέρει ημερομηνία 4 Ιανουαρίου 1988.

10 Ο εφεσείων στην ένορκη δήλωσή του (παρ. 9 και 10) υποστήριξε ότι οι εφεσίβλητοι του απάντησαν προφορικά την ίδια μέρα ότι εγκρίνεται το αίτημά του για απαλλαγή πληρωμής δασμών του εισαχθέντος οχήματος αλλά μόνο για το ποσό των £7.000 και όχι για πλήρη απαλλαγή καθότι άλλαξε ο Νόμος. Εδώ θα πρέπει να αναφερθεί ότι σύμφωνα με το προγενέστερο νομικό καθεστώς (ΚΔΠ 188/82) 15 που καταργήθηκε ο εφεσείων θα απαλασσόταν πλήρως από την καταβολή δασμών.

20 Στις 16 Ιανουαρίου 1988 ο εφεσείων καταχώρησε την προσφυγή με αρ. 33/88 με την οποία πρόσβαλλε την απόφαση των εφεσίβλητων να απορρίψουν το αίτημά του για πλήρη απαλλαγή από τους δασμούς, εγκρίνοντας απαλλαγή μόνο για ποσό £7.000.

25 Ο πρωτόδικος δικαστής αποδέχθηκε την εισήγηση του δικηγόρου της Δημοκρατίας ότι μέχρι την ημερομηνία καταχώρησης της προσφυγής, δηλαδή μέχρι τις 16.1.88, οι εφεσίβλητοι δεν είχαν εξετάσει την αίτηση του εφεσείοντα και δεν είχαν λάβει οποιαδήποτε απόφαση αναφορικά με την αίτηση, και απέρριψε την προσφυγή. Συγκεκριμένα ο 30 πρωτόδικος δικαστής κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν είχε αποδειχθεί ότι έλαβαν χώρα οι δηλώσεις της βουλήσεως του διοικητικού οργάνου και επομένως δεν υφίστατο εκτελεστή διοικητική πράξη η οποία θα μπορούσε να καταστεί το αντικείμενο προσφυγής.

35 Οι λόγοι έφεσης που προβλήθηκαν από το δικηγόρο του εφεσείοντα επικεντρώνονται βασικά στο ότι, με βάση

την ενώπιόν του μαρτυρία και τα άλλα περιστατικά της υπόθεσης, το πρωτόδικο δικαστήριο εσφαλμένα κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν είχε αποδειχθεί ότι έλαβαν χώραν οι δηλώσεις της βουλήσεως του διοικητικού οργάνου και επομένως δεν υφίσταται εκτελεστή διοικητική πράξη η οποία θα μπορούσε να αποτελέσει το αντικείμενο της προσφυγής. 5

Το πρώτο θέμα που χρήζει εξέτασης είναι κατά πόσο το εύρημα του πρωτόδικου δικαστηρίου ότι δεν υπήρξε οποιαδήποτε κοινοποίηση εκτελεστής διοικητικής απόφασης την ημέρα που ισχυρίζεται ο εφεσείων, είναι ορθό, έχοντας πάντα υπόψη τα στοιχεία που βρίσκονταν ενώπιόν του. Το πρωτόδικο δικαστήριο απέρριψε την εκδοχή του εφεσείοντα που περιέχεται στην ένορκο δήλωσή του 27.4.89 παρά το γεγονός ότι η ένορκος δήλωσή του δεν είχε αμφισβητηθεί για τρεις βασικά λόγους: Επειδή η επίδικη απόφαση λήφθηκε την ημέρα που κατατέθηκε η αίτηση, (β) δεν κατονομάζεται ο λειτουργός που εξέδωσε την επίδικη απόφαση και (γ) του εξ αντικειμένου αφύσικου της εκδοχής του. Σύμφωνα με τις εκτιμήσεις του πρωτόδικου δικαστηρίου ήταν παράδοξο να αποφασισθεί το αίτημα την ίδια ημέρα. 10 15 20

Στην απουσία οποιασδήποτε αμφισβήτησης της αξιοπιστίας του εφεσείοντα και της ακρίβειας των δηλώσεών του τεκμηριώνεται η ύπαρξη των γεγονότων που προβάλλονται έστω και αν φαίνονται να είναι κάπως παράδοξα. Επομένως έσφαλε το πρωτόδικο δικαστήριο ως προς τα συμβάντα μετά την υποβολή της αίτησης του εφεσείοντα. Ό,τι παραμένει είναι η απόφασή μας για τις επιπτώσεις ανατροπής του ευρήματος αυτού. 25 30

Οι λόγοι για ακύρωση που προβλήθηκαν από το δικηγόρο του εφεσείοντα ενώπιον του πρωτόδικου δικαστηρίου είναι ότι η ζημιά την οποίαν υπέστη ο εφεσείων οφείλεται στο γεγονός ότι αυτός καλόπιστα έδωσε εμπιστοσύνη στις επαγγελίες του Κυπριακού Κράτους όπως διατυπώνονται στην ΚΔΠ 188/82 και με βάση την καλή πίστη προέβηκε στην αγορά και την εισαγωγή του 35

- αυτοκινήτου του στην Κύπρο όπου ήλθε για μόνιμη εγκατάσταση. Συνεπώς, συνεχίζει, με βάση την αρχή αυτή ο κρίσιμος χρόνος για τον καθορισμό του δικαιώματος του εφεσείοντα είναι ο χρόνος εισαγωγής του οχήματος στην
- 5 Κύπρο δηλαδή 10 Οκτωβρίου 1987. Για στήριξη της θέσης του αυτής επικαλέστηκε την υπόθεση *Yiangou v. Republic* (1987) 3 C.L.R. 27. Εν πάση περιπτώσει καταλήγει, οι εφεσίβλητοι θα έπρεπε να είχαν αποφασίσει ευθύς ως ο εφεσείων τους παρουσίασε την υπόθεσή του και όχι αργότερα
- 10 από τις 7 Δεκεμβρίου, 1987.

- Τα κρίσιμα κατά την άποψή μας ερωτήματα που είναι καθοριστικά για την έκβαση της υπόθεσης είναι ο προσδιορισμός της επίδικης απόφασης και ο καθορισμός του νομικού πλαισίου βάσει του οποίου εξετάστηκε η αίτηση του
- 15 εφεσείοντα και λήφθηκε η επίδικη απόφαση. Η προσβαλλόμενη απόφαση όπως αυτή εκτίθεται στο αιτητικό της προσφυγής είναι η απόρριψη της αίτησης του εφεσείοντα για πλήρη απαλλαγή από τους δασμούς και ο περιορισμός της απαλλαγής σε ποσό £7.000 μόνο. Η επίδικη απόφαση είναι
- 20 το αποτέλεσμα της δεύτερης ενυπόγραφης αίτησης του εφεσείοντα με ημερομηνία 4 Ιανουαρίου, 1988. Η πρώτη αίτηση εγκαταλείφθηκε. Το γεγονός ότι αποσύρθηκε ως αποτέλεσμα της εσφαλμένης υπόδειξης της Διοίκησης δεν την διασώζει παρόλο που μπορεί να παρέχει άλλα δικαιώματα
- 25 στα οποία θα αναφερθούμε πιο κάτω. Εν πάση περιπτώσει η πρώτη αποσυρθείσα αίτηση και κάθε πράξη που σχετίζεται με αυτή δεν αποτελεί αντικείμενο της προσφυγής.

- Η επίδικη απόφαση λήφθηκε στις 4 Ιανουαρίου, 1988. Το δίκαιο που ίσχυε την ημέρα εκείνη ήταν ο περί Τελωνιακών Δασμών και Φόρων Καταναλώσεως (Τροποποιητικός)(Αρ. 3) Νόμος του 1987 (Ν. 309/87) ο οποίος προνοεί (άρθρο 2(5)) ότι η απαλλαγή από τον καταβλητέο δασμό ή και φόρο καταναλώσεως σε καμιά περίπτωση δεν θα υπερβαίνει τις £7.000. Ο πιο πάνω τροποποιητικός νόμος επέ-
- 35 φερε αλλαγή στο προηγούμενο νομικό καθεστώς (ΚΔΠ 188/82) σύμφωνα με το οποίο η απαλλαγή από την καταβολή δασμών ήταν πλήρης. Ο Ν. 309/87 δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας στις 18 Δεκεμβρίου,

1987, και οι εφεσίβλητοι ήταν εκ των πραγμάτων δεσμευμένοι να εφαρμόσουν τις πρόνοιες του τροποποιητικού Νόμου.

Στην προκειμένη περίπτωση ακόμα και αν γινόταν δεκτό ότι ο εφεσείων υπέβαλε την αίτησή του στις 7 Δεκεμβρίου 1987, ημερομηνία κατά την οποία ίσχυε η ΚΔΠ 188/82 βάσει της οποίας θα παραχωρείτο στον εφεσείοντα πλήρης απαλλαγή, το διάστημα που μεσολάβησε από την ημερομηνία υποβολής της αίτησης μέχρι την ημερομηνία λήψης της επίδικης απόφασης δεν μπορεί να θεωρηθεί υπερβολικό για να δικαιολογεί εξέταση της αίτησης σύμφωνα με το προγενέστερο και καταργηθέν νομικό καθεστώς. Το θέμα όμως είναι ουσιαστικά θεωρητικό δεδομένου ότι η μη αποδοχή της αίτησης της 7.12.87 δεν αποτελεί αντικείμενο της προσφυγής.

Η αίτηση του εφεσείοντα κρινόμενη υπό το πρίσμα του νομικού καθεστώτος που ίσχυε κατά το χρόνο λήψης της επίδικης απόφασης ικανοποιήθηκε πλήρως.

Δε συμφωνούμε με το δικηγόρο του εφεσείοντα ότι ουσιαστικός χρόνος αναφορικά με την εξέταση της αίτησης του εφεσείοντα ήταν ο χρόνος εισαγωγής του οχήματος στην Κύπρο ή η ημερομηνία που αποτάθηκε για πρώτη φορά στο Τελωνείο. Η υπόθεση *Yiangou* (ανωτέρω) που επικαλέστηκε ο δικηγόρος του εφεσείοντα δεν υποστηρίζει τη θέση αυτή. Εκείνο που αποφασίστηκε στην *Yiangou* είναι ο ορισμός (definition) του όρου "εισαγωγή".

Ούτε το άρθρο 2(8) του Ν. 309/87 στο οποίο αναφέρθηκε ο δικηγόρος του εφεσείοντα στην γραπτή απαντητική του αγόρευση βοηθά τον εφεσείοντα.

Το σχετικό άρθρο έχει ως εξής:

"(8) Το εδάφιο 19 της κλάσεως 01 του Τετάρτου Πίνακος του βασικού νόμου διά του παρόντος καταργείται άνευ βλάβης των δικαιωμάτων των προσώπων άτινα απετάθησαν προς τον Διευθυντήν αιτούμενοι την

εις το εν λόγω εδάφιον προβλεπομένην απαλλαγήν προ της ενάρξεως της ισχύος του περί Τελωνειακών Δασμών και Φόρων Καταναλώσεως (Τροποποιητικού) (Αρ. 3) Νόμου του 1987."

- 5 Ο δικηγόρος του εφεσείοντα ανέφερε ότι ο πιο πάνω τροποποιητικός Νόμος δεν επηρεάζει τα δικαιώματα του εφεσείοντα εφόσον δημοσιεύθηκε στις 18 Δεκεμβρίου, 1987 δηλαδή μετά που ο εφεσείων απετάθη στο Διευθυντή αιτούμενος απαλλαγή. Όπως πιο πάνω αναφέρεται, ο εφεσείων δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι υπέβαλε αίτηση για
- 10 απαλλαγή στις 7 Δεκεμβρίου 1987, για τους λόγους που έχουμε αναφέρει.

- Είναι γεγονός ότι η πράξη της αρμόδιας λειτουργού να μη δεχθεί την αρχική αίτηση του εφεσείοντα αποδείχθηκε
- 15 ζημιογόνος για τον εφεσείοντα και λαμβανομένων υπόψη όλων των γεγονότων που τέθηκαν ενώπιόν μας κρίνουμε ότι η άρνηση στερείται νομικού ερείσματος. Τα δικαιολογητικά στοιχεία που ζητήθηκαν από τον εφεσείοντα δεν απαιτούνταν ρητά από το Νόμο. Ο Νόμος δεν επέβαλλε να
- 20 συνοδεύεται η αίτηση κατά την υποβολή της από τα αποδεικτικά στοιχεία που ζήτησε η αρμόδια λειτουργός. Τα εν λόγω στοιχεία ζητήθηκαν επειδή η λειτουργός που παρέλαβε την αίτηση έκρινε ότι ήταν αναγκαία για να τεκμηριωθούν ισχυρισμοί του εφεσείοντα που περιέχονταν στην
- 25 αίτησή του, και θα ήταν υποβοηθητικά στην εξέτασή της αίτησης.

- Η αρμόδια λειτουργός όφειλε κατά την άποψή μας να κρατήσει την πρώτη αίτηση του εφεσείοντα και να προχωρήσει στην εξέτασή της όταν και εφόσον ο εφεσείων παρουσίαζε τα στοιχεία εκείνα που κατά την άποψή της ήταν
- 30 αναγκαία για την εξέταση της αίτησης.

- Η άρνησή της να αποδεχθεί την αίτηση στις 7 Δεκεμβρίου, 1987 στέρησε τον εφεσείοντα από τα ευεργετήματα που υπό κανονικάς συνθήκας θα του παρείχε το άρθρο 2
- 35 (8) του Ν. 309/87.

Όμως η πράξη αυτή της αρμόδιας λειτουργού δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο δικαστικού ελέγχου στην παρούσα υπόθεση. Όπως αναφέραμε πιο πάνω ο εφεσείων με την προσφυγή του πρόσβαλε την απόφαση των εφεσιβλήτων να του απορρίψουν την αίτηση για πλήρη απαλλαγή εγκρίνοντας απαλλαγή δασμών για ποσό £7.000 και η οποία για τους λόγους που εξηγήσαμε πιο πάνω ήταν καθόλα νόμιμη. Η δεύτερη αίτηση του εφεσείοντα έγινε στην ουσία δεκτή και του παραχωρήθηκε απαλλαγή σύμφωνα με το δίκαιο που ίσχυε κατά το χρόνο υποβολής της αίτησης και έγκρισής της. Η μη αποδοχή της αίτησης της 7.12.87 δεν είναι το αντικείμενο της προσφυγής. Είναι όμως δίκαιο να αναφέρουμε ότι φαίνεται εκ πρώτης όψεως ότι (α) η μη αποδοχή της αίτησης ήταν αδικαιολόγητη, μη εκτελεστή όμως πράξη, και (β) η εσφαλμένη αυτή ενέργεια προκάλεσε όπως φαίνεται και πάλι εκ πρώτης όψεως ζημιά στον εφεσείοντα ο οποίος είναι ενδεχόμενο, χωρίς να αποφασίζεται, να δικαιούται σε θεραπεία βάσει του Αρθρου 172 του Συντάγματος. Είναι δυνατόν ο εφεσείων να δικαιούται σε θεραπεία βάσει του Αρθρου 172 υπό το φως των αποφάσεων στις *Georghiou v. Attorney General* (1982) 1 C.L.R. 944, *Alexandrou v. Attorney General* (1983) 1 C.L.R. 41).

Για όλους τους πιο πάνω λόγους η έφεση απορρίπτεται χωρίς έξοδα.

Η έφεση απορρίπτεται χωρίς έξοδα.